

Szamosi Ivánné Lányaival És Első Férjével

Ezen a képen látható az első férjem, Pópa György. Ez egy vállalati hajókirándulás volt Dunaújvárosba, 1959-ben vagy 1960-ban. Egyike volt az utolsó közös felvételeknek, mert elváltunk egymástól békében, barátságban, ha jól emlékszem, 1962-ben. A gyerekeink olyan 3-4 évesek lehetnek itt, maximum. Nem tudom, ki készítette a képet, valószínűleg a Gyuri valamelyik munkatársa. Arra sem emlékszem, hogy kikkel voltunk együtt, mert már több mint 40 éve ennek. Az egyik iskolán ismerkedtem meg az első férjemmel, aki egy három elemi végzett parasztyerek volt, nagyon értelmes ember volt. 1950-ben összeházasodtunk, és amikor nem mehettem már többet tanfolyamra iskolavezetőnek, egyszer csak az az ötletem támadt -- megint előjött az irodalmi érdeklődésem --, olvastam az Irodalmi Újságban, hogy Máté György nevű vezetője vagy párttitkára van, és naiv gyerek módjára beállítottam hozzá. Mondtam neki, ez és ez vagyok, az irodalom érdekel, nem tudna-e nekem segíteni. Fölvette a telefont, fölhívta a Búza Mártont, aki a Szikra Könyvkiadóban volt csoportvezető, és azt mondta neki: 'Marci, itt van ez és ez, próbáljátok ki!' Odamentem, megfelelt, fölvettek a Szikra Könyvkiadóba. Ez volt 1951-ben. Mikor a Szikrába bekerültem, konszolidálódott az életem. Ott pártfegyelem volt, ott kellett lenni a taggyűléseken, be kellett lépni a pártba, de nem volt egy olyan nagy drill. Az első férjemmel egy egyszobás lakásban kezdtük az életet a Szabadsághegyen. Az úgy lett, hogy a Lázár Vera barátnóm összeházasodott egy Szőke Tibor nevű fiúval a Vándor-kórusból. Ez egy mozgalmi kórus volt, és ott nagyon sok rendes ember volt. Tibor akkor belügyes volt, meg volt partizán, és megtudta, hogy a Szabadsághegyen van egy öröklakás, amit ki lehet igényelni. Fölmentem oda, üresen állt. Így jutottam ahhoz a lakáshoz. Odaköltöztem a férjemmel 1950-ben. És azt vettem a fejembe, hogy őt taníttatni kell, mert három elemije volt. Végül elvégezte a Mezőgazdasági Főiskolát, is és így lett belőle agronómus. Többnyire vidéken dolgozott. Két lányunk született. Nem könnyen születtek, mert feltehetően a [koncentrációs táborbeli] hormonkezelés következtében nem is tudtam teherbe esni, meg meg is változott a testem. Ahogy elkezdtem hízni, deréktól fölfele sovány vagyok, innen lefelé pedig hízik. Lehet, hogy az ezzel kapcsolatos lelki tényező is hozta magával, hogy sokáig nem tudtam gyereket szülni. Akkor egy egész hosszú orvosi kezelés után, hatévi házasság után 1956-ban született meg az első kislányom, Kati, és a második, Júlia 1957-ben. Akkor úgy éreztem,

hogy megint van családom. Megint van miért élni. Én ott voltam a gyerekekkel, a férjem meg ment egyik helyről a másikra vidéken. Hiába tanult, azt az életformát, amiben ő élt, és amiben én, nem tudtuk összeegyeztetni. Úgyhogy szépen békességesen el is váltunk.